

CRITICISM IN GABRIELA ADAMEȘTEANU'S NOVEL *DIMINEAȚĂ PIERDUTĂ*

Roxana-Florentina FLUERAȘU
University of Bucharest

Abstract: This paper analyses some specific aspects of the functioning of criticism, as expressive speech act, in a literary text, Gabriela Adameșteanu's novel "Dimineață pierdută". Our aim is to illustrate the role of this subclass of speech act in the relational system established between the characters. We focus our attention on the circumstances in which the selected act is used, the addressee, the object of the act (the addressee's specific or abstract, moral or physical attributes) and the value (intrinsic positive or attributed by the locutor) of the elements that mark the illocutionary force.

Keywords: expressive speech act, criticism, literary text, characters, duplicity.

1. Obiectul lucrării

Lucrarea de față are ca obiect critica în sensul de act verbal de tip expresiv conotat negativ. Aceasta este urmărită în romanul Gabrielei Adameșteanu „Dimineață pierdută”, în limbajul personajului Vica Delcă, atenția îndreptându-se asupra împrejurărilor în care critica este folosită și destinatarilor-țintă ai actului de acest tip. Interesează și obiectul criticii (attribute concrete sau abstracte, morale sau fizice ale destinatarului, obiecte care-i aparțin) și valoarea intrinsec negativă sau atribuită de locutor a marcărilor ilocutionari.

2. Expresivele ca acte verbale

Expresivele au un statut aparte atât în versiunea clasică a teoriei actelor de vorbire, propusă de Austin și de Searle, cât și în dezvoltările ei ulterioare. Astfel, încă de la primele variante de taxonomie, clasa actelor de limbaj expresive a fost privită drept o clasă independentă. Deși au primit etichetări diferite (acte comportamentale sau behabitative pentru Austin, acte expresive pentru Searle), semnificația clasei aduse în discuție este aceeași pentru diverșii autori: interacțanții apelează la actele expresive pentru a exprima sentimente și atitudini. În ceea ce privește specificul actelor de limbaj expresive, acestea au fost interpretate „drept o clasă profund eterogenă” (Zvirid 2013:45), iar polifuncționalitatea unora dintre actele încadrate în această categorie justifică, în parte, caracterul provizoriu al soluțiilor de clasificare propuse până în prezent. „Caracterul convențional, ritual și oarecum predictibil” (*ibidem*:46) al acestei clase este o altă trăsătură semnalată atât în primele cercetări, cât și în studiile care au urmat.

Fiind o încercare a emițătorului de a-și exprima o anumită atitudine cu privire la proprietăți ori acțiuni ale interlocutorului sau ale sale (în cazul actelor auto-adresate), pentru performarea unui act verbal din categoria expresivelor este necesar ca emițătorul să aibă în mod real sentimentul pe care îl transmite prin actul ilocutionar actualizat. În plus, conținutul propozițional trebuie să răspundă exigenței de raportare la o acțiune prealabilă sau consecutivă a destinatarului vizat.

Starea psihologică exprimată de actul de vorbire expresiv constituie, și în opinia noastră, un criteriu relevant în subcategorizarea acestei clase de acte. În funcție de acest criteriu, în interiorul clasei de acte verbale avute în vedere se disting acte care exprimă afecte pozitive (complimentul, lauda, autolauda) și acte care exprimă afecte negative (insulta, critica, autocritica). Aceste două tipuri corespund conceptelor de *face flattering acts* și *face threatening acts* din teoria politeții (Kerbrat-Orecchioni 1996:51-54). Atitudinea emițătorului este exprimată prin intermediul elementelor lingvistice care îndeplinesc rolul de marcatori ai forței ilocuționare. O serie de marcatori ilocuționari au o valoare intrinsec pozitivă sau negativă, dar există și unități lexicale neutre, care au o valoare axiologică pozitivă sau negativă atribuită de locutor. Enunțurile locutorului au o funcție de evaluare, exprimând admirația sau indignarea față de starea de lucruri desemnată prin conținutul propozițional asertat. Perspectiva este una subiectivă, iar „utilizarea în interacțiune a actelor de limbaj din seria expresivelor solicită, dincolo de competența comunicativă, și competențe non-lingvistice.

2.1 Critica

Actul verbal al criticii presupune exprimarea unui sentiment de nemulțumire, de dezaprobare al emițătorului față de destinatarul țintă. Pentru performarea reușită a unui astfel de act verbal, coprezența emițătorului și a receptorului în cadrul schimbului verbal nu este necesară, critica putând fi realizată și în absența destinatarului vizat. Celelalte condiții de reușită se referă la adevărul propoziției emise, deci, la sinceritatea emițătorului și la faptul că, prin conținutul propozițional al actului, trebuie să se atribuie o proprietate negativă destinatarului. Potențialul amenințător al criticii este mai scăzut în comparație cu insulta datorită faptului că actul este performat în absența destinatarului.

În romanul ales, critica apare atât în adresarea directă, în prezența sau în lipsa destinatarului vizat, cât și în monologul interior. Cele mai multe acte expresive de acest tip sunt prezente în monologul interior, probabil din dorința autoarei de a sublinia caracterul personajului (discrepanța între ceea ce spune și ceea ce gândește cu adevărat). Astfel, apelul frecvent la acte de acest tip îndeplinește o funcție de caracterizare a personajului Vica Delcă.

Romanul este construit pe subiectivitatea Vicăi Delcă, vocea personajului exprimând punctul de vedere al autoarei. Enunțurile din textul literar aparțin „unui emițător unic, care posedă capacitatea de automultiplicare” (Ionescu-Ruxăndoiu 1991:31), diversitatea alegerilor lexicale fiind influențată de intențiile autoarei și de specificul romanului. Personajele sunt, doar aparent, autoare ale replicilor lor, fiind, în definitiv, „manevrate de scriitor, exprimând intențiile acestuia” (*ibidem*:32). În unele situații, prin evaluarea emițătorului este vizată în mod direct persoana interlocutorului, în altele, evaluarea negativă a unor elemente legate de interlocutor (obiecte, mod de viață etc) conține implicit dezaprobarea celui care vorbește. Se observă, pentru realizarea unui act de tipul criticii, o preferință pentru adjective cu sens lexical depreciativ. Adjectivele calificative sunt predominante, iar obiectul evaluării defavorabile îl reprezintă trăsăturile morale, aspectul fizic sau comportamentul în societate al cuiva.

Alegerea destinatarului asupra căruia se îndreaptă aprecierea defavorabilă nu este întâmplătoare: critica indică specificul relației interpersonale existente între emițătorul, receptorul și destinatarul-țintă al actului valorizant— evaluarea negativă pune în lumină o anumită legătură socio-afectivă între aceștia.

Criticile personajului Vica Delcă vizează toate personajele cu care intră în contact. Multe dintre critici apar în monologul interior sau în interacțiunea cu un alt personaj, în această situație, destinatarul actului devalorizant fiind absent.

Criticile îndreptate spre Ivona apar în monologul interior (acolo unde autoarea poate revela adevărata față a personajului), probabil din dorința Vicăi Delcă de a menține o relație cordială cu o cunoștință mai veche, relație de pe urma căreia și profită. De exemplu, vizita în casa Ivonei este prilejul unei serii de critici: *Prefăcută, da și zgârcită. De la ea nicio vietate n-are ce s-apuce... Zgârcită și dată dracului, și călăreață...* (p. 82); *Și Ivona, cum e zurlie și otrăvită, numa cu țigarea-n gură și cu cafelile, și-n toate mințile n-a fost niciodată...* (p. 121). Deprecierea destinatarului-țintă se face prin referire la atribute de ordin moral sau comportamental, adjectivele care desemnează trăsături de caracter având semul comun „apreciere negativă” aflându-se în relație de coordonare: *prefăcută, da și zgârcită; zgârcită și dată dracului, și călăreață; zurlie și otrăvită*. Comportamentul considerat inadecvat al Ivonei influențează comportamentul celorlalte personaje din jurul său, astfel că neînțelegerile acesteia cu soțul sunt puse de Vica tot pe seama gazdei sale: *Uite-o ce nu-i mai tace gura! Că d-aia și pramatia de Niki nu stă p-acasă! De gura ei, care nu-i mai tace, d-aia fuge-mpușcat!* (p. 371). Nu doar trăsăturile de comportament ale interlocutoarei sunt ținta criticilor, ci și aspectul fizic: *Ivona, cu nasul ei lung și cu botu de vulpe.* (p. 83); *Să stea, la ce să stea? S-o vază pe Ivona, cu dinții ei de cal și cu nasu lung, slabă și repezită și toată ziua cu țigarea-n gură și cu prietinile la telefon, păi să nu-ți vie să-ți iei câmpii?* (p. 56). Selecțiile lexicale *bot de vulpe, dinți de cal, nas lung* contribuie la crearea unui portret caricatural, punând în lumină defectele fizice ale destinatarului-țintă. De fapt, criticile evidențiază invidia omului de condiție inferioară față de cel cu un statut social mai ridicat: *Fată bună Ivona asta, da prea de tot zurlie!* (p. 423); *Eeeee, n-ar avea ea, Ivona, suflet rău, atâta că nu prea e întreagă la minte.* (p. 128); *Ea habar n-are ce face Niki* (p. 40); *Să stea ea ascunsă după perdea și la urmă să apară ca o nebună, și cu cipilica pe cap, și cu vulpea aia roasă de molii!...* (p. 121).

Actele expresive negative de tipul criticii al căror destinatar-țintă este Ivona, capătă și o nuanță de intensificare prin apelul la structuri exclamative: *Uite-o ce pleștită vine de la telefon și cu coada-ntre picioare! Și ce gălbejită e, și slaaabă, de poți să-i numeri oasele! Și păru– dou-trei fire-n cap, și dinții de cal... Când te uiți la ea, parcă-i dracu.* (p. 123); *... Ee-tee, d-aia și-a și bătut joc de tine! Femeie bătrână, și nici acu să nu știi să vorbești cu bărbatu!* (p. 123); *Uită-te la ea ce țâfnoasă și ce mutroasă e! Și ce strâmbă din nas, ei, nu, pân-aici!* (p. 124); *Uită-te la ea, ce obraz gros, până mai adineaori nici nu s-a uitat la mine, și-acu se face că nu-nțelege...* (p. 124); *Parc-acu o văz prima oară! N-o știi io, ce zurlie și ce apucată e?!* (p. 454). Superlativul absolut accentuează, în situațiile înfățișate, atitudinea critică a Vicăi. În unele exemple, atitudinea ironică a acesteia este chiar întărită printr-un cumul de defecte atribuite interlocutoarei: *ce pleștită, ce gălbejită și slaaabă, de poți să-i numeri oasele! Și păru– dou-trei fire-n cap, și dinții de cal... Când te uiți la ea, parcă-i dracu; ce țâfnoasă și ce mutroasă e! Și ce strâmbă din nas; Ce urâtă ... Urâtă și lingușitoare*. În monologul interior, ținta ironiilor nu este doar aspectul fizic ci și comportamentul celei vizate: *femeie bătrână, și nici acu să nu știi să vorbești cu bărbatu; ce zurlie și ce apucată e*. Adresarea directă vizează cititorul, nu un interlocutor din roman, influențând percepția acestuia asupra personajului avut în vedere.

Cei mai mulți destinatari-țintă ai criticii aparțin unei clase sociale superioare (Sofia Ioaniu, sora acesteia— Margo Geblescu, Geblescu, Ivona, soțul Ivonei), invidia Vicăi putând explica frecvența criticilor îndreptate spre aceștia: *Mai zurlie fusese sor-sa Margo, la ea trebe să se fi aruncat și Ivona. (p. 79); ... și se ducea cu bărba-su, frumos bărbat, da mare zăpăcit! (p. 79); Păi nu era mai zurliu să fi venit să-și rupă proteza-n chiftelele astea? (p. 123); Că dacă era să mi-i fi dat mă-sa, păi i-aș fi văzut de la ea când mi-oi vedea ceafa! Eee, că mă-sa era mai strânsă la pungă și mai cărpănoasă! (p. 415)*. Autoarea, prin monologul interior, îi acordă Vicăi o anumită libertate de expresie și pune în lumină și tipul de relație existent între emițătoare și destinatarul-țintă. Prin apelul la gradul comparativ *mai zurlie, mai zurliu, mai strânsă la pungă, mai cărpănoasă*, emițătoarea individualizează personajul la care se raportează prin astfel de evaluări. Structurile obținute fac referire la personalitatea celui/celei avut(e) în vedere. Ideea de superlativ este indicată, de exemplu, prin adjectivul *mare*, actualizat cu sens conotativ, care accentuează sensul calificativului *zăpăcit* și funcționează ca element de gradăție asemănător adverbului *foarte*. Și tiparul cu adjectiv calificativ precedat de adverbul *prea* exprimă intensitatea maximă a evaluării depreciative.

O judecată subiectivă cu caracter negativ aplicată referentului desemnat de subiectul enunțării apare și în exemple de felul: *De două ori pe an se ducea la Paris după modele, asta era gărgăunii ei... (p. 79); ... Că doar n-o să ție Matrăcuca boșorog la ușă, numa pentru pensia lui.. He, he, că doară nu-i proastă Farfuza, că nu degeaba-l așteaptă ea, nu degeaba-l pândește ea ca păianjenu, de zece, de cînșpe ani [...] De zece, de cînșpe ani, câți or fi, de când se-ntinde cățeaua cu el, ca să vezi, ale dracu muieri, cum se ține ca scaiu... (p. 120-121); Petruța e scroafa care s-a urcat în copac... (p. 383); Știu io la ce-i face bine! La puturoșeală! (p. 391); Ce urâtă era Moapsa tânără! (p. 467); Mai dă-o dracu și pe-asta! Dă-o dracu de curvă! (p. 468)*. Sensul actualizat al termenilor peiorativi poate fi denotativ (*puturoșeală, curvă*) sau conotativ (*gărgăunii, cățeaua, scroafa*), sau autoarea apelează la un limbaj periferic pentru a accentua atitudinea critică a personajului (*Matrăcuca, Farfuza, Moapsa*).

Destăinuirile Ivonei îi oferă Vicăi Delcă posibilitatea de a-și contura un punct de vedere cu privire la situația din familia acesteia. În monologul interior, atitudinea critică a Vicăi îl vizează și pe soțul Ivonei: *De la unu ca el, care nicio bază n-ai să pui, la unu ca el s-ar putea să se ducă și dus să fie! (p. 120); Da ăsta al Ivonii [...], ăsta e bun să taie frunză la câini și să călărească muieri și să facă praf sutele. [...] Lui să-i dai bani cu amândouă mâinile și el să-i toace la pocăr, și la zaiafeturi și la matrăcuțe (p. 121)*, dar și pe Tudor, copilul lor: *Se lăsa pe ele, și tot ce-avea mai bun, pentru Tudor! Și ăla, un mofturos și un lingav... (p. 416); Și fii-su, la fel, po' să zici că nu era băiat rău, da tot avea o zmințeală! (p. 423)*. Obiectul criticii este reprezentat de comportamentul acestora.

Termenii evaluativi negativi contribuie la discreditarea destinatarilor-țintă prin intermediul unor atribute care vizează comportamentul social al acestora. Evaluările defavorabile sunt prezente în monologul interior: *Bleaga de Ivona... (p. 40); Numa zmintita de fii-sa nu se uita-n gura ei. (p. 120); Și zmintita de Ivona nu mai știe cum să-l lingusească, iote și-acu ce se mai mierlăie. (p. 121); Eee, la ce să fi venit și zurliu de bărba-su acasă? (p. 123)*, dar și în adresarea directă, în absența destinatarului: *Asta numa lu nebuna de Reli i-ar place... (p. 404); Că asta o să i-o spui lu zurliu de Niculaie! (p. 413); Las' c-am auzit-o io pe*

intriganta de Moapsa... (p. 463); Și i-a trimis intriganta de Moapsa, ea e capu răutăților... (p. 479). Structura creată prin schimbarea valorii adjectivale în cea substantivală + *de* + substantiv propriu sau comun este tipică pentru limbajul colocvial. Substantivul în poziție inițială conferă structurii obținute o încărcătură afectivă mai mare.

Critica nu vizează mereu în mod direct destinatarul, ci emițătoarea apelează la generalizări pentru a-și exprima punctul de vedere. Este o formă de indirectie care pune în lumină un anumit nivel de politețe în dialogul cu Ivona și Sofia Ioaniu: *Și omu slab, de el se lipește bolile, și toate relele pământului... Toți care e slabi, nu-i vezi? E nervoși și fără putere... (p. 64); Că ăla care e slab, e nervos și e lingav și de el se lipește bolile și toate relele pământului! (p. 406),* sau poate funcționa ca un reproș, prin trimitere la un referent concret absent (nepotul): *Încă prea cuminte – și-ăștia prea cuminți rămâne de căruță! (p. 475).* Este vizat aspectul fizic al interlocutoarelor (Sofia Ioaniu, Ivona), critica realizându-se prin raportare la categoria din care acestea fac parte, sau atitudinea sfioasă a lui Gelu.

Atitudinea critică a personajului Vica Delcă se manifestă și în legătură cu personajele de o condiție modestă, asemănătoare cu a ei. În prezența cumnatei, pentru a-i evidenția defectele, Vica profită de nemulțumirea acesteia în legătură cu comportamentul propriului fiu: *... ce te miri că-i ursuz și mut, că cu tine seamănă, parcă tu cum ai fost? Parcă tu cum ai fost cu mine și cu toți care-ți venea în casă? (p. 29),* însă, atunci când lipsește, acesteia îi este atribuit un apelativ concret, care să evidențieze atitudinea critică a emițătoarei: *Cața de cumnată-mea... (p. 372); Numa capra de cumnată-mea tot str-âmbă din nas, nu și nu... (p. 399); Așa e și mă-sa lui, o mută și-o încuiată... (p. 412).* Tiparul cu substantiv propriu-zis devalorizant în poziție inițială + *de* + substantiv comun aparține tot limbajului colocvial. Valoarea axiologică negativă a actului expresiv în componența căruia intră este înscrisă în semnificația unor cuvinte precum *cață, capră, o mută, o încuiată.*

Critica apare și în dialog, atunci când raportul dintre interlocutori nu este unul egal, Vica aflându-se pe o poziție de autoritate. Destinatarul-țintă este, de această dată, propriul nepot, Vica Delcă considerându-se îndreptățită să-i atragă atenția asupra unor aspecte: *Nu te mai tot zgârma atât, uite cum ai ajuns s-arăți... (p. 27); Și pune mâna și mănâncă, nu mai sta așa, că d-ai ești nervos și fără putere... (p. 34); uită-te la tine că ești numa piele și os (p. 28).* Este vizat aspectul fizic al interlocutorului și comportamentul necorespunzător al acestuia. În monologul interior apare o evaluare generală defavorabilă a lui Gelu: *Uită-te și la băiatul ăsta, parcă mereu îi plouă și-i ninge (p. 24-25),* sau se recurge la o critică indirectă prin impersonalizarea țintei: *La vârsta lui te-ai aștepta să aibă și-un dram de minte, când zice o vorbă, să fie vorbă de om judecat (p. 28).*

În narațiune, Vica Delcă pune în lumină defectele atribuite destinatarului-țintă, în manieră directă, explicită, fără preocupare pentru formele de manifestare a politeții pragmatice. În astfel de situații, ținta este absentă: *Oltean apucător! (p. 412); Și tot ce-a avut, și case, și prăvălie, și bani, a lăsat la copiii d-al doilea, la ai Mârlancii, de s-a ales prafu de toate! (p. 412); Anca. O mătă nemâncată, când a venit mai era elevă... (p. 417); ... așa o ține, să vază ea cine trece, cine intră, cine vine la mine... Să vază, să știe ea tot, c-așa e Moapsa: șpioancă și intrigantă... (p. 469).* Adjectivele calificative depreciative au rolul de a submina imaginea personajului vizat și aparțin vocabularului familiar-argotic, indicând un stil mai relaxat de exprimare: *mătă nemâncată, oltean apucător.*

Și Ortansa Cristide, personaj care intră în casa Ivonei și creează un moment de tensiune, este subiect al poziționării critice a Vicăi. Aceasta subliniază aspectul vizat de critică prin intermediul unor structuri comparative, atât în monologul interior: ... *că ce m-a-nebunit de cap.... Tot cu eșarfa, tot cu pălăria cât roata carului, tot cu hanțile-alea d-o știu, și tot văpsită ca o brezaie!* (p. 441), cât și în adresarea directă către Ivona, în absența destinatarului-țintă: *Păi n-o vezi cum arată, boită ca o brezaie?* (p. 456). Într-un exemplu precum *boită ca o brezaie*, valoarea negativă a primului termen este întărită prin cel de-al doilea. În această situație, prin comportamentul afișat, Vica devine un aliat al Ivonei, iar Ortansa Cristide apare drept o simplă cunoștință, aceste critici neputând aduce niciun prejudiciu relației lor.

În realizarea criticii apar și structuri colocviale, cu o puternică încărcătură afectivă, de tipul *Mai îmi vâra ea-n Țoașcă un pateu, o prăjitură uscată, da bani?! Să scoată ea bani? Ferit-a sfântu!* (p. 415); *Dacă și-astea d-acu mai e fete...bodogăne ea* (p. 47); *Dac-ar fi femeie-ntreagă, să-i zică asta și să-i dea cu telefonu-n cap...* (p. 120), care solicită din partea receptorului un anumit calcul interpretativ.

În situațiile în care critica este îndreptată către propriul soț este evidențiată, de fapt, capacitatea Vicăi Delcă de a-i trece cu vederea defectele: *Săracu omu-meu, ursuz, mut, rău de clanță cum e, da stăm noi împreună de patru-nouă de ani?! Stăm. Ursuz, mut, rău de clanță, da, după ce-am închis prăvălia s-a băgat el la fabrică să avem și noi o pensie la bătrânețe?* (p. 122). În această situație, prin monologul interior, autoarea evidențiază latura afectivă a personajului. Formula de adresare *in praesentia* sau *in absentia* destinatarului-țintă al criticii este aceeași, acest fapt putând fi explicat prin relația de apropiere a celor doi: *Așa s-a făcut de fricos de când a îmbătrânit! Haidi, haidi, lighioană bătrână, i-am zis, acu ți-e frică să nu mor, și toată viața ce rău de clanță ai fost!* (p. 370); *Da cât e el de rău de clanță, lighioana bătrână, n-a deschis pliscu!* (p. 373); *Io-i spui de la obraz la lighioana bătrână: mai du-te și tu până-n Cișmigiu, mai uită-te la ăia cu șahu, nu mai cloci la televizor și tot cu gura la mine! Io să fiu ca el, aș plesni, tot în casă și tot în casă!* (p. 402). În dialog, referirea la țintă este indirectă, formă de menajare a feței interlocutorului: *Ba nu, c-o să stau aici să clocesc, cum faci tu, și să mă uit la tine ...* (p. 13).

3. Concluzii

Studiul actelor expresive din perspectiva conotațiilor negative pe care le vehiculează pune în evidență spiritul critic al personajului Vica Delcă. Intențiile autoarei, actor principal în textul literar, influențează diversitatea alegerilor lexicale în evaluarea defavorabilă a locutorilor. Exemplele avute în vedere indică faptul că obiectul criticii sau al autocriticii este reprezentat de atribute concrete, morale sau fizice ale destinatarului, sau de obiecte care-i aparțin. Evaluarea nefavorabilă reflectă și categoria intensității, calitatea menționată prin intermediul actului expresiv realizat fiind gradată evaluativ.

În unele situații, prin evaluarea emițătorului este vizată în mod direct persoana interlocutorului, în altele, evaluarea negativă a unor elemente legate de interlocutor (obiecte, mod de viață etc) conține implicit dezaprobarea celui care vorbește.

Alegerea destinatarului asupra căruia se îndreaptă aprecierea defavorabilă nu este întâmplătoare: critica indică specificul relației interpersonale existente între emițătoare, receptorul și destinatarul-țintă al actului devalorizant— evaluarea negativă pune în lumină o anumită legătură socio-afectivă între aceștia. Criticile personajului Vica Delcă vizează toate

personajele cu care intră în contact. Multe dintre critici apar în monologul interior sau în interacțiunea cu un alt personaj, în această situație, destinatarul actului devalorizant fiind absent.

Critica neexprimată direct, realizată în cadrul monologului interior și care dezvăluie adevărata natură a personajului (duplicitate) este mult mai vehementă în comparație cu critica directă, realizată în cadrul dialogului. Personajul devine, astfel, ilustrativ pentru un anumit tip social.

Unele unități lexicale au o valoare intrinsec negativă, determinanții atașați accentuând reacția evaluativ-afectivă a emițătoarei referitoare la proprietatea menționată. Sensurile unităților lexicale actualizate pot fi denotative sau conotative, capacitatea interlocutorilor și a receptorilor textului literar de a recunoaște evaluarea nefavorabilă intenționată de emițătoare, mediator al relației autor-cititor, fiind necesară în interpretarea corectă a acestora.

Ca act expresiv, critica evidențiază relația emițătoarei cu celelalte personaje, dar și intenția autoarei de a influența, prin prezentarea punctului de vedere al Vicăi Delcă, percepția cititorului asupra universului textului literar. Limbajul colocvial și familiar al personajului apropie dialogul literar de conversația reală.

Această lucrare a fost realizată în cadrul proiectului “Cultura română și modele culturale europene: cercetare, sincronizare, durabilitate”, cofinanțat de Uniunea Europeană și Guvernul României din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013, contractul de finanțare nr. POSDRU/159/1.5/S/136077.

Bibliografie

Lucrări de referință:

1. Austin, John Langshaw, 1962: *How to do things with words*, Oxford, Oxford University Press.
2. Gilbert, Michael, 1999: “Language, Words and Expressive Speech Acts”, în Van Eemeren et al., *Proceedings of the fourth International Conference of the International Society for the study of argumentation*, Amsterdam, SIC SAAT, p. 231-234.
3. Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, 1991: *Narațiune și dialog în proza românească*, București, Editura Academiei Române.
4. Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, 2003: *Limbar și comunicare. Elemente de pragmatică lingvistică*, București, Editura All Educational.
5. Kerbrat-Orecchioni, Catherine, 1996: *La conversation*, Paris, Editions du Seuil.
6. Martinez-Flor, Alicia, Esther Uso-Huan, 2010: “Pragmatics and speech act performance”, în Martinez-Flor, Uso-Huan (eds.), *Speech act performance. Theoretical, empirical and methodological issues*, Amsterdam/ Philadelphia, John Benjamins Publishing Company, p. 3-22.
7. Pupier, Paul, 1998: “Une première systématique des évaluatifs en français”, în *Revue québécoise de linguistique*, 26, no. 1, p. 51-78.

8. Sbisà, Marina, 1995: „Speech act theory”, în Verschueren et al., *Handbook of Pragmatics: Manual*, Amsterdam/ Philadelphia, John Benjamins Publishing Company, p. 495-506.
9. Searle, John R., 1969: *Speech Acts. An Essay in the Philosophy of Language*, Cambridge, Cambridge University Press.
10. Searle, John R., 1976: “A classification of illocutionary acts”, în Johnstone (ed.), *Language in Society*, 5, USA, Carnegie Mellon University, p. 1-23.
11. Vanderveken, Daniel, 1988: *Les actes du discours*, Liege, Pierre Mardaga.
12. Zvirid, Ramona-Maria, 2013: *Actele verbale expresive în limba română*, București, Editura Universității din București.

Surse:

1. Adameșteanu, Gabriela, 2012: *Dimineață pierdută*, București, Editura Polirom.